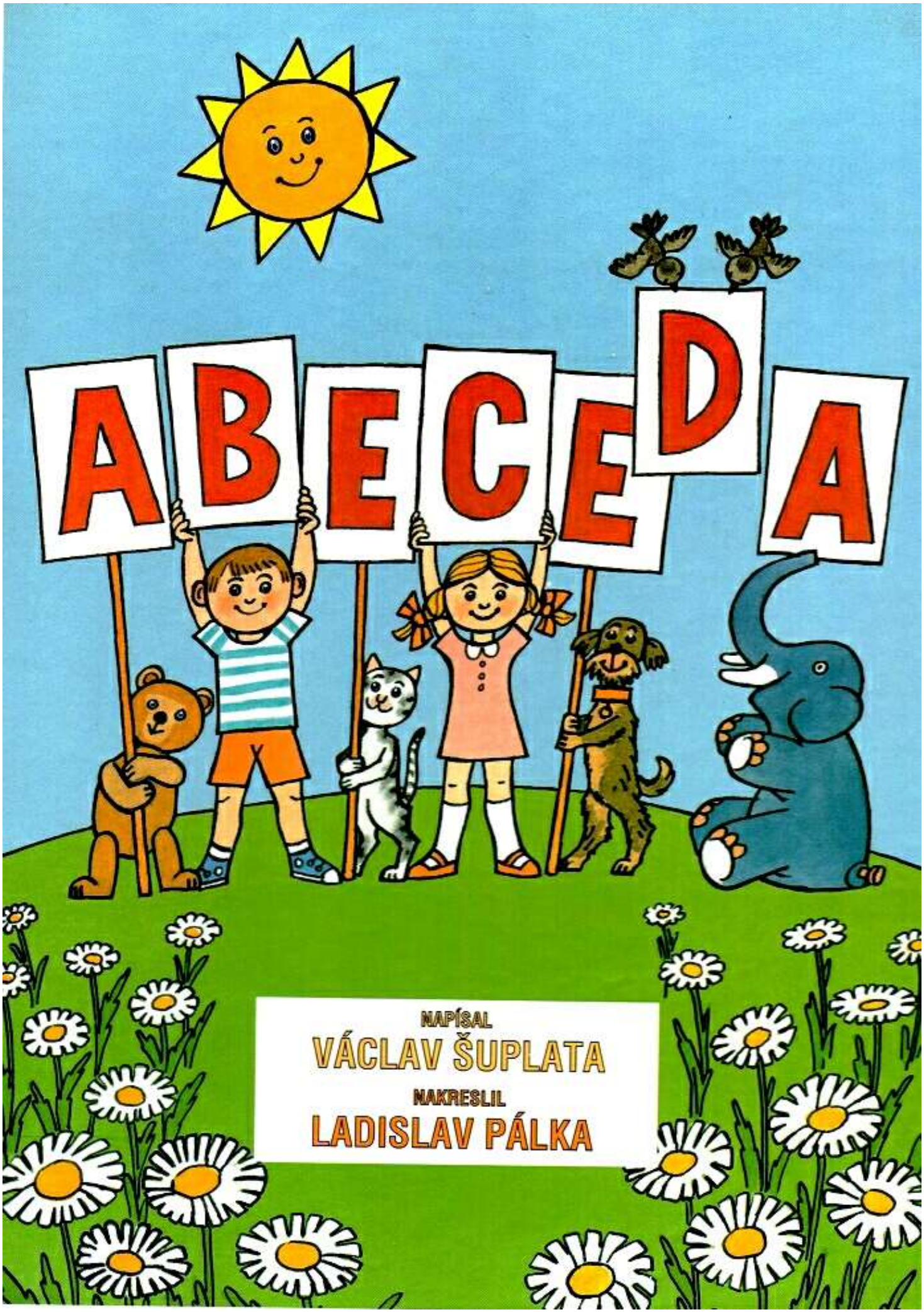

NAPÍSAL

VÁCLAV ŠUPLATA

NAKRESLIL

LADISLAV PÁLKA

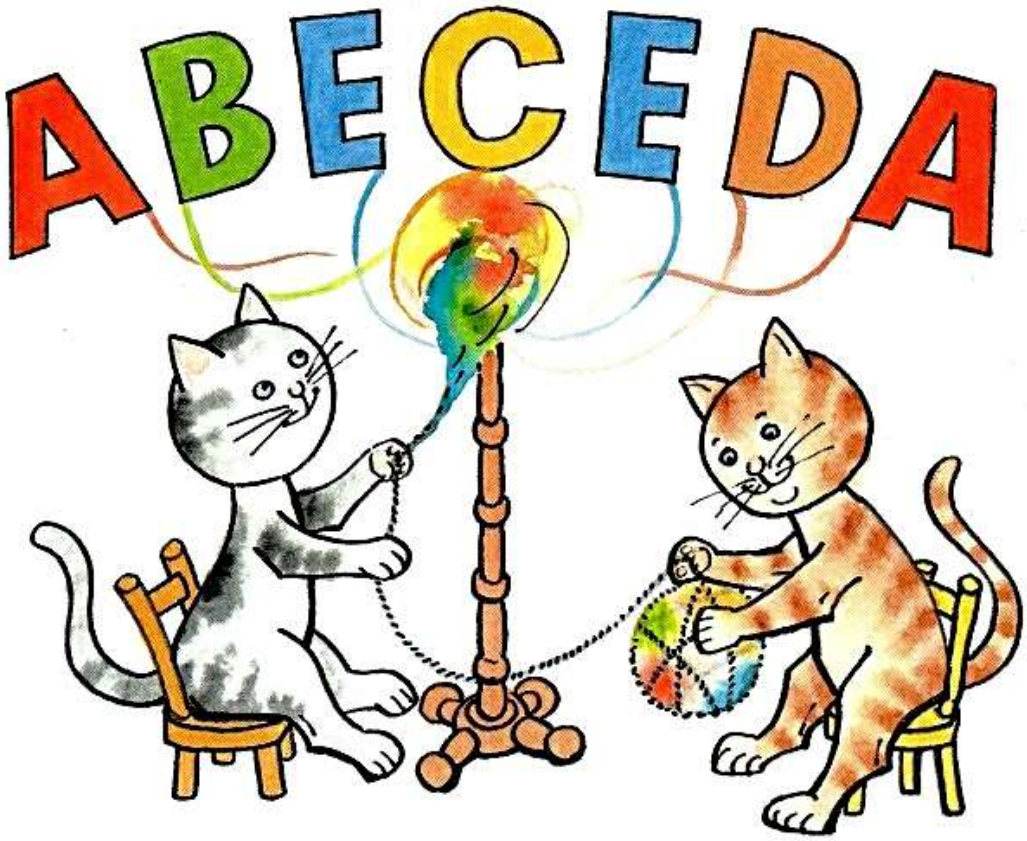

Abeceda, žiadna veda.

Písmenká sa splietať dajú, a odrazu rozprávajú.

Všetky spoznáš v okamihu, keď dočítaš túto knihu.

A

Adam s autom prišiel pred dom, kde Anka býva, už mu kýva.
„Odvezieš ma?“ Anka žasne. „To auto je ozaj krásne.“
A nič nemení na kráse, že auto je len šliapacie.

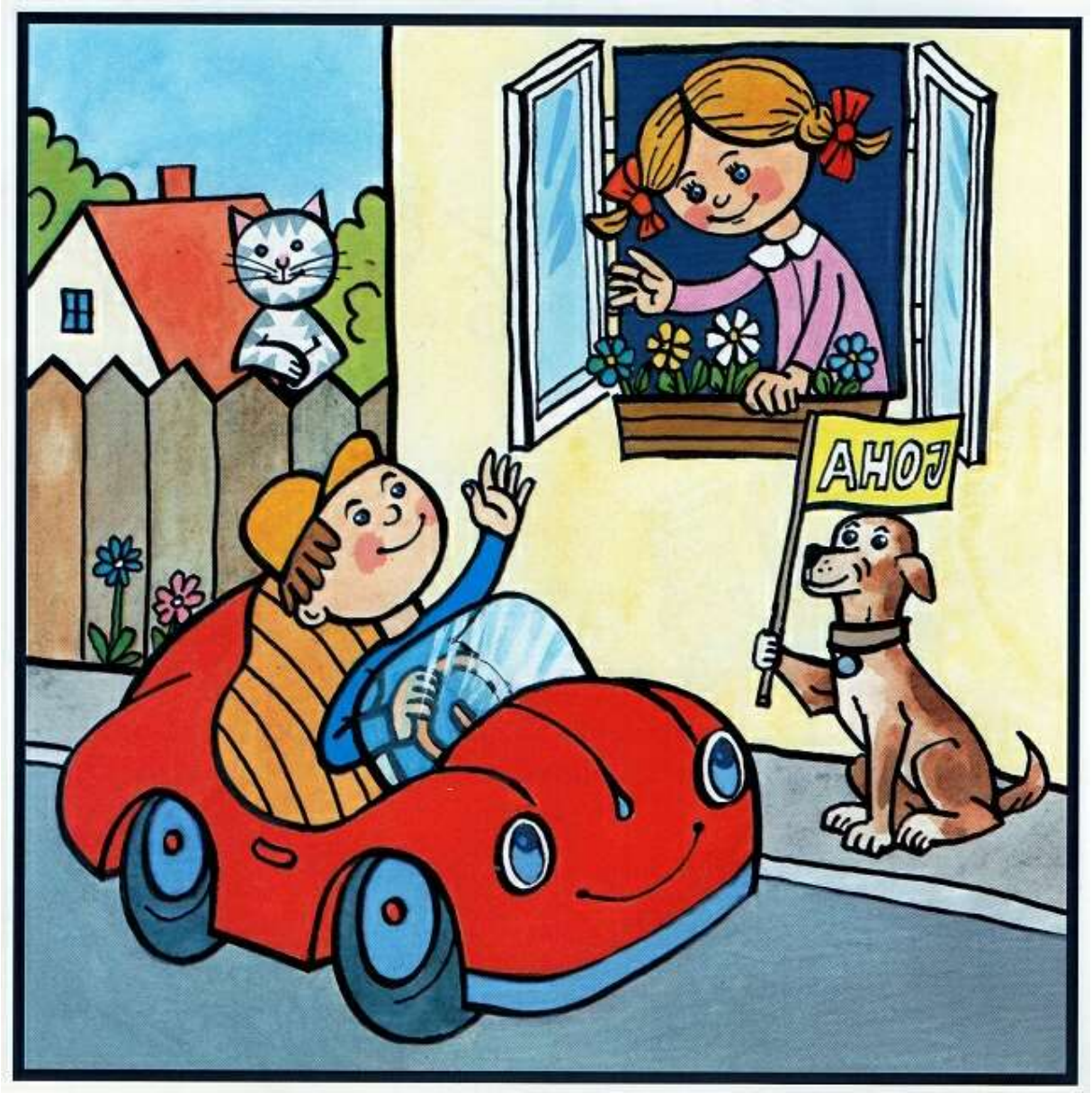

B

Bubon, verte, zahrá všetko –
povedal to raz môj dedko.
Babka radšej husle má,
vždy keď hrá, sa usmieva.
A mne, že som ešte malý,
iba malý bubon dali.

C

Cib , cib, cibulienka,
sadila ju Evulienka.
Možno preto plakala,
keď cibuľku krájala.

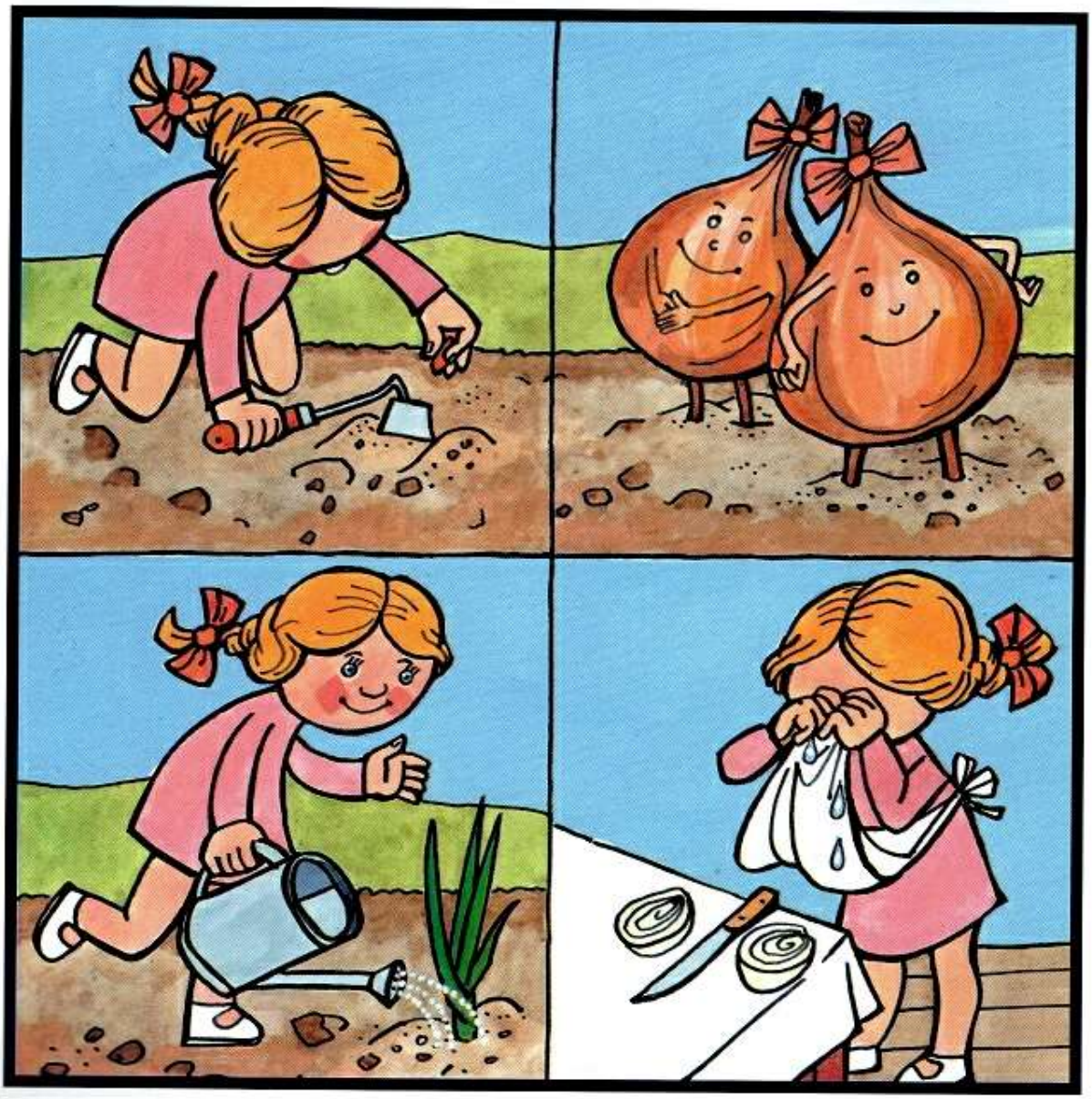

Č

Čáry, máry, čo čert varí?
Zdá sa však, že sa mu darí.
Veselo si čaruje,
čiernou kriedou maľuje.

D

Domček každý niečo skrýva.
Prezradím vám kto v ňom býva.
Psíček a aj mačička; kohútik a sliepočka.
Dedko a aj babička; otecko a mamička.
S nimi ich dve malé deti,
nech im šťastie neodletí.

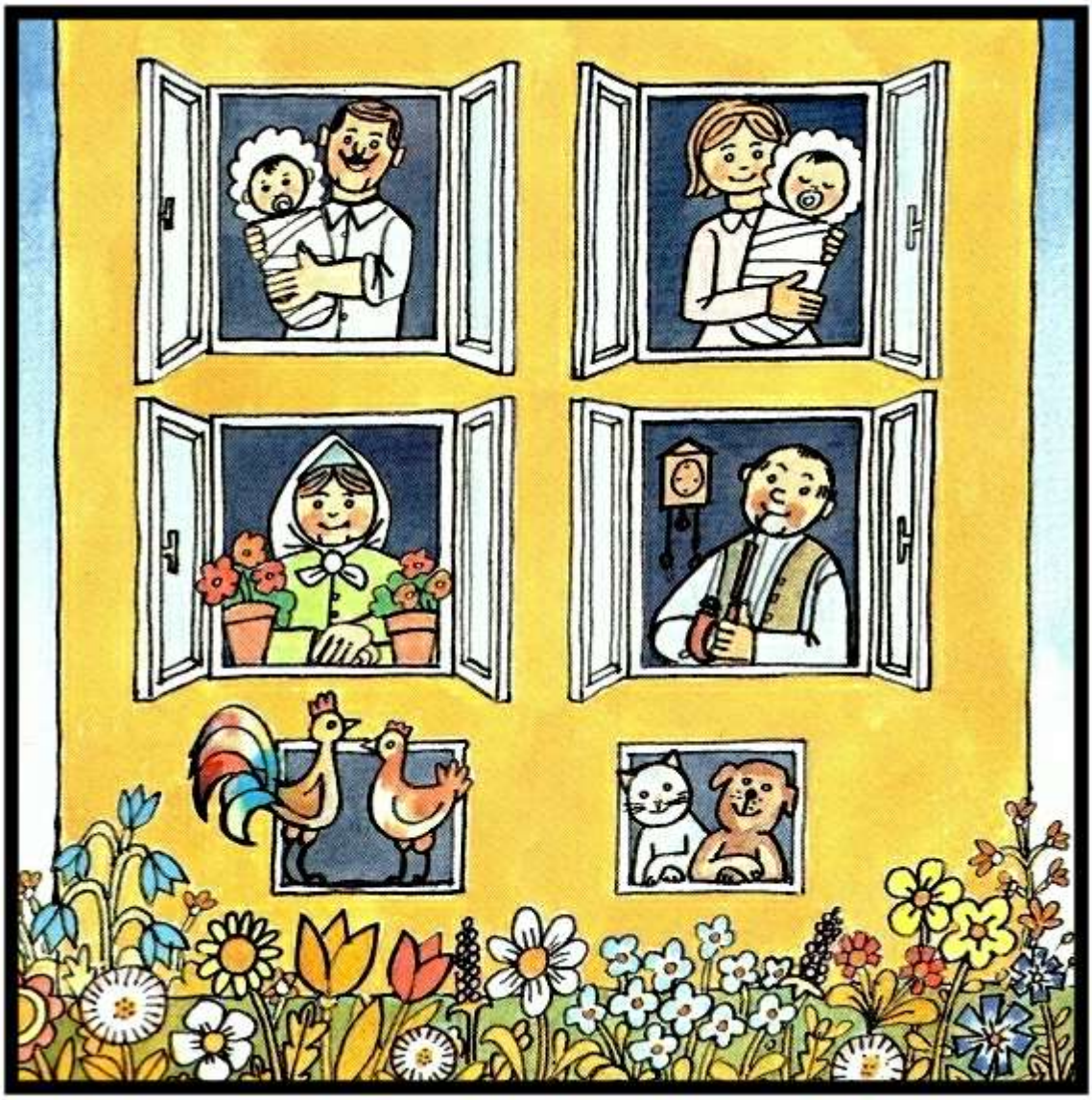

E

Elektrika, záhadná vec,
v zástrčkách sa ukrýva.
Ak je treba, pomáha hneď
svieti, hrá i zohrieva.
No blesk, a to nie je hana,
je elektrika nahnevaná.

F

Fúkaj, fúkaj vetríček,
zhoď mi zopár hruštičiek.
Dám aj môjmu drakovi,
nech vie, že nie som lakomý.

G

Gabo krásny darček dostal;
vyočiť si môže oči.
Na gramofóne, s veľkou trúbou,
sa miesto platne torta točí.

H

Hlúpym Janom volali ho,
dnes je z neho slávny kráľ.
Za ženu si Hanku berie;
z princezien si nevybral.

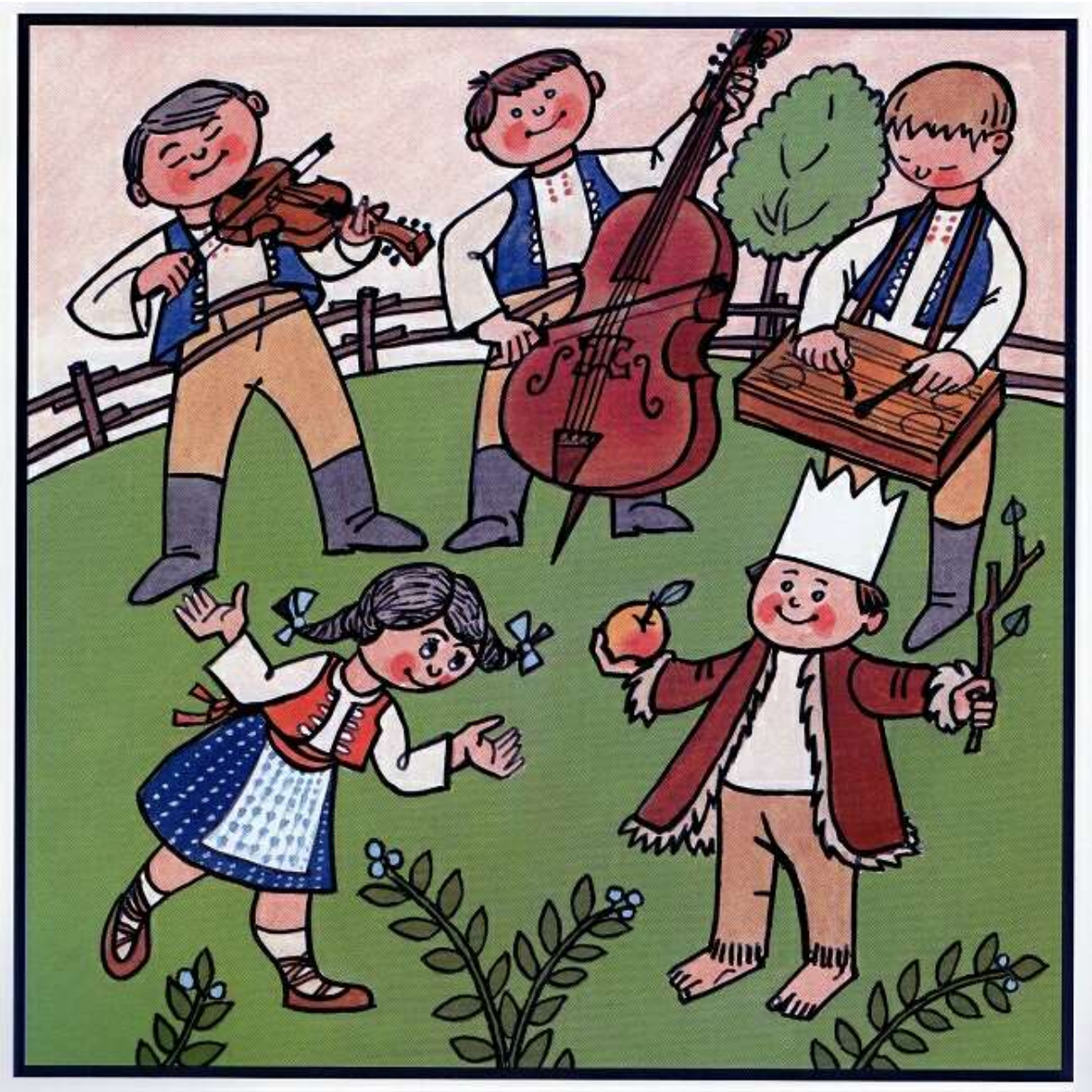

CH

Chcel by som sa slonom stať,
miesto nosa chobot mať.
Chodil by som ulicami
a chobotom zdravil známych.

Igor nespi, už je ráno!

Aj ja som už dávno vstalo.

No tak nespi! Je čas vstať.

Poď sa so mnou na dvor hrať.

J

Janka, Jožko, Janíčko,
zoberte si jabĺčko.
Veď mu líčka maľovalo
v lete zlaté slniečko.

K

Kamaráti, to je kriku. Čože je to za muziku?
Kocúr, mačka, mačiatka, kohút, sliepka, kuriatka,
koza, cap i kozliatka, káčer, kačka, kačiatka,
kobylka a žriebätko, kravička a teliatko.
Kto má hlas, ten koncertuje; psík to celé diriguje.
Čo sa robí, čo sa deje?
Nič. Je len čas na kŕmenie.

L

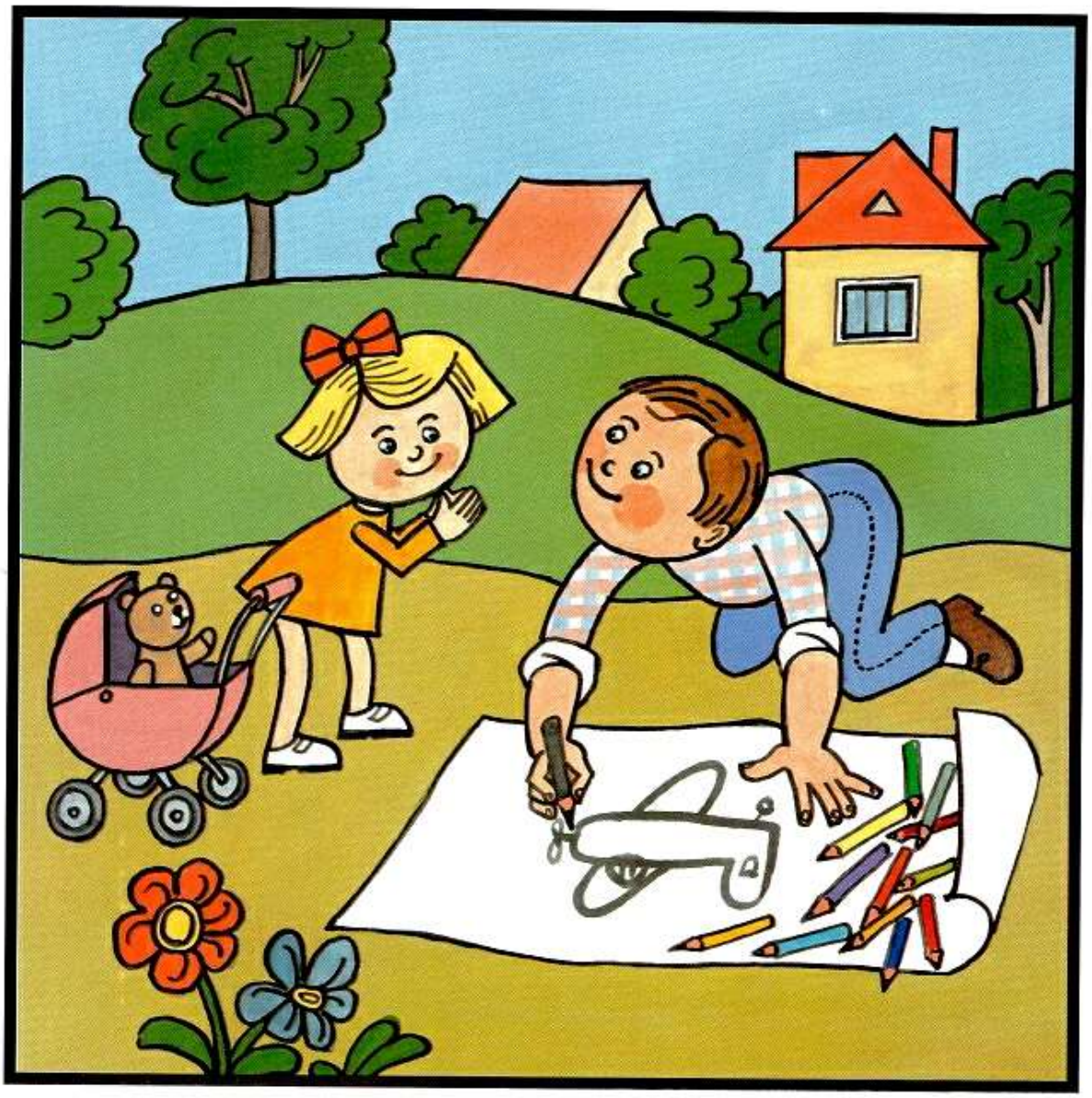

Laco kreslí lietadlo, pretože mu napadlo,
že by mohol, veru tak, lietať potom ako vták.
Lenke sa ten nápad ľúbi, preto prosí nech jej sľúbi,
že odvezie ju, jedno kam. Nepoletí predsa sám.

M

Mamička je môj svet celý, mám ju veľmi, veľmi rád.
Dá mi celú svoju lásku, a ja jej chcem svoju dať.
Nie je v celom svete krajšie, jak v náručí mamičky.
Dnes už to viem celkom jasne, chcem byť dlho maličký.

N

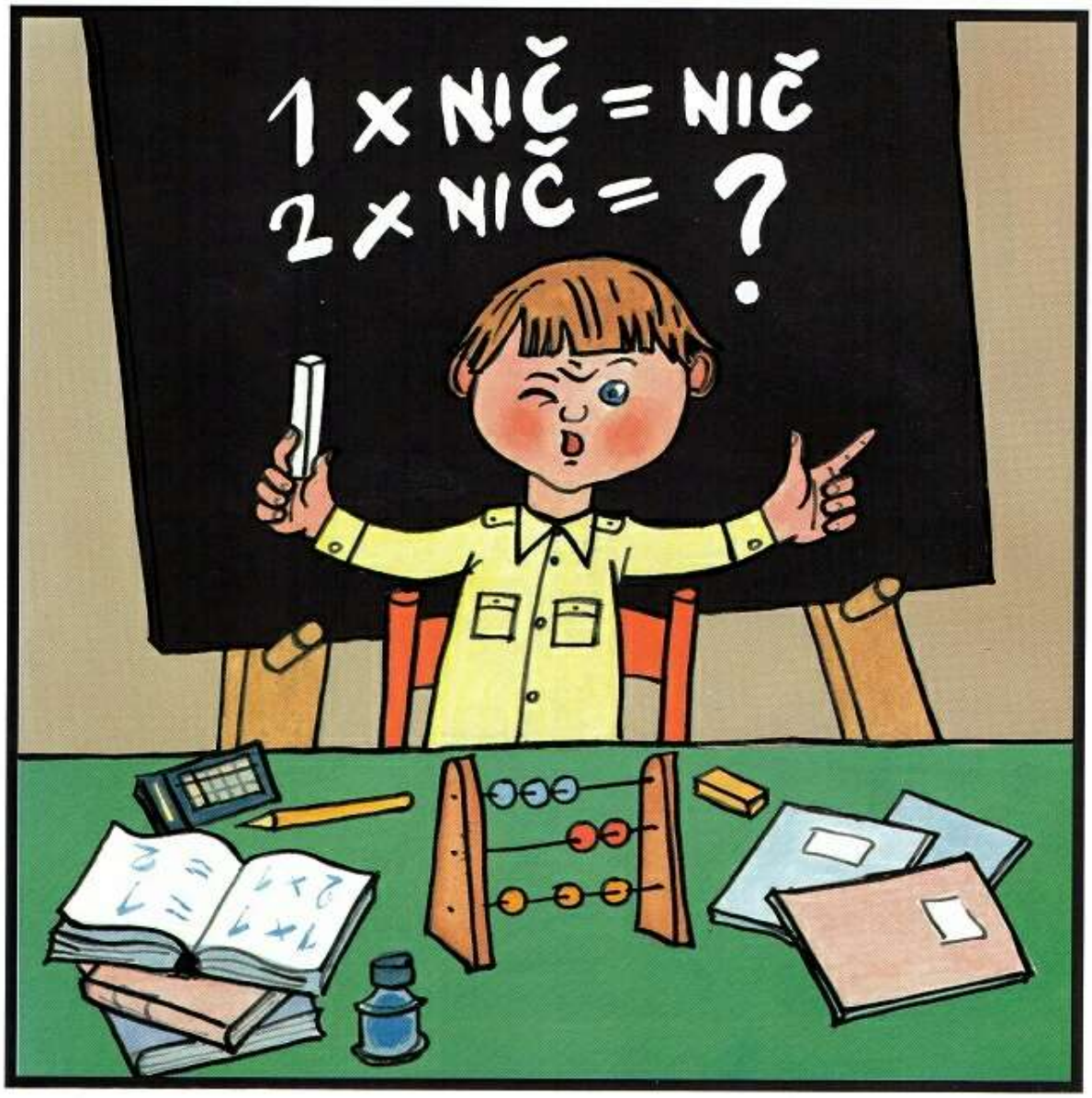

Nič krát nič je stále nič.
A dvakrát nič je viac než nič?
Nič je vždy nič, aj keď je ho veľa.
A ver – never, to je veda celá.

O

Okno s loptou, moji zlatí, nie sú veru kamaráti.
Pán domáci zlostne hľadí; vinník sa už sotva stratí.
Zaplať okno, neutekaj! Ja ťa chytím, to mi ver!
Bežím domov po peniaze! – volá v behu Oliver.

Ô

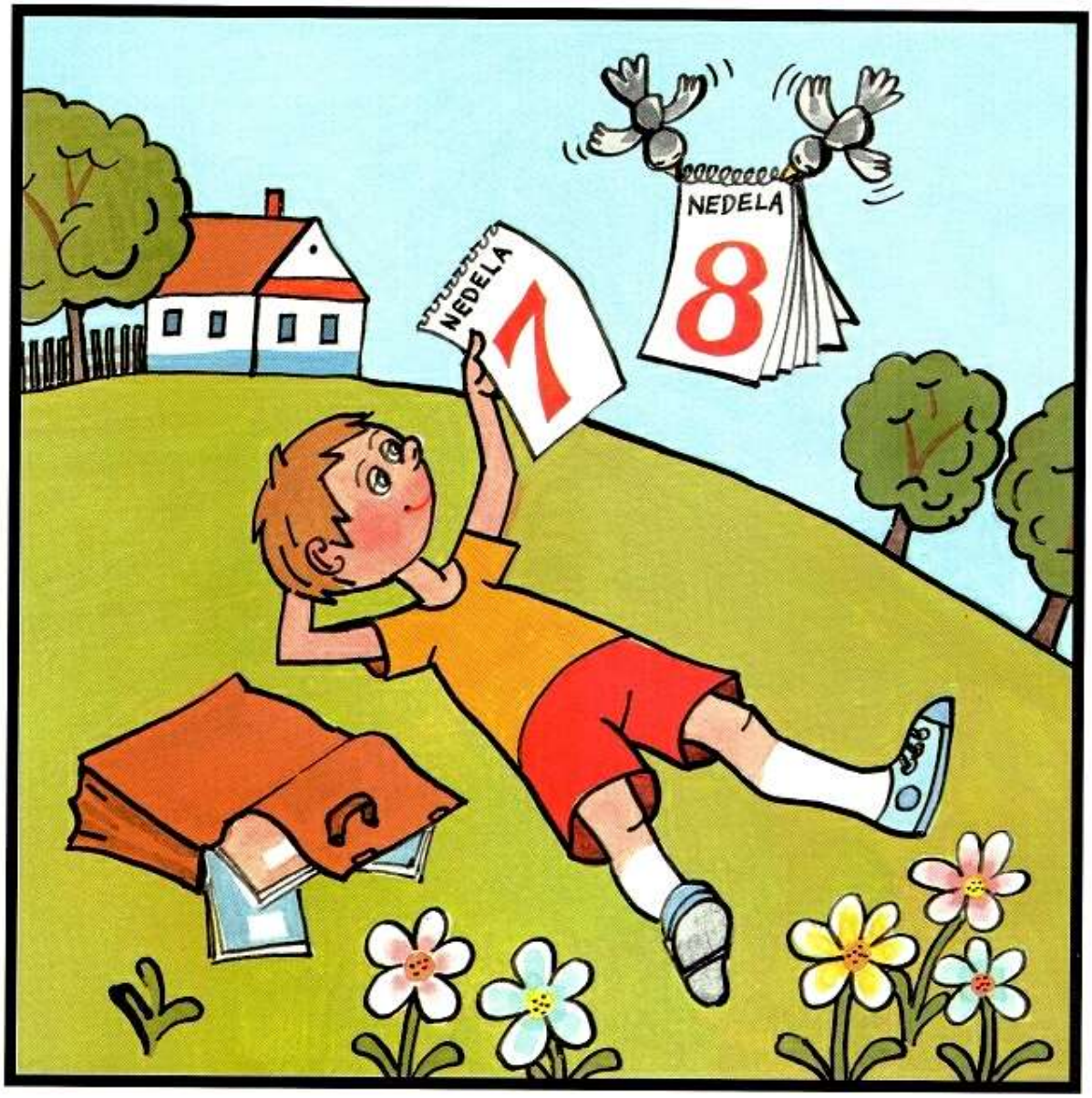

Ôsmy deň už v týždni nie je;
to by bolo veselé.
Že neviete načo by bol?
Boli by dve nedele.

P

Psíča hľadí do nečasu, hrom búdou občas zatrasie.
Dumá prečo vlastne pľúšti vraví sa ´psie počasie´.
Veď hromy, blesky, studený dážď, hoci taký, ako dnes,
nevymyslel, to mi verte, isto-iste žiadny pes.

R

Ryby, raky počítam,
sám sa v tom už nevyznám.
Kde sú všetci? Namojveru;
v rybníku mám asi dieru.

S

Slniečko keď usmieva sa, smeje sa s ním celý svet.
Peľ z púpav malá včielka zbiera, bude z neho sladký med.
Sladučký med z púpav zlatých, kto z nás by ho nemal rád?
Ak ochorieme stačí kvapka, a môžeme sa znova hrať.
Preto slnko každé leto; každé leto, rok čo rok;
vyšije včielkam zlatou niťou, lúku plnú slniečok.

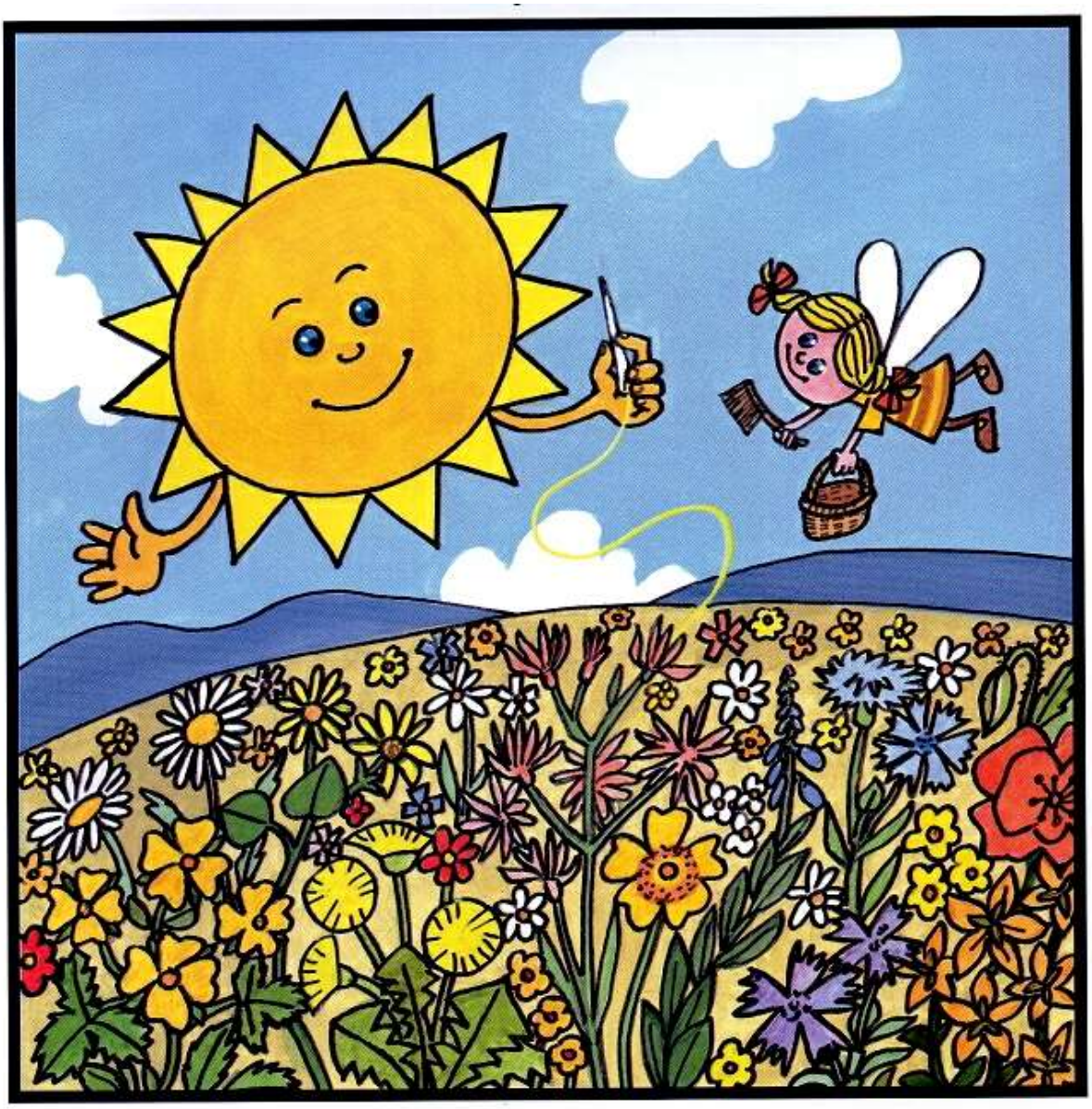

Š

Šašo je náš kamarát.
Kto by nemal šaša rád?
Vie sa šantiť, vie sa smiať;
môcť tak šaša doma mať.

T

Tomáš pyšne kráča z lesa, kto ho stretne, čuduje sa.
Ráno sa mu všetci smiali, teraz mu je košík malý.
Toľko hríbov! Kde sa vzali?
Nuž; aby sa mu neschovali, zbieral ich keď ešte spali.

U

Ucho, každý dobre vie,
čo sa povie počuje.
Mnohé veci uši majú,
a možno nás počúvajú.

V

Veverička z nášho lesa,
keď ma zbadá usmeje sa.
Vie, že orech nesiem jej,
lieskový má najradšej.
Ani neviem ako sa volá;
ja ju volám „Oriešková“.

Z

Zima prišla, padá sneh,
všade počuť detský smiech.
Deti s vetrom na saniach,
však netreba sa o ne báť.
Pozor na ne, je to tak,
dáva veľký snehuliak.

Ž

Žabka plače, horekuje,
že jej slnko vodu pije.
Len sa pozri, čo sa stalo,
v kaluži je vody málo.
Neplač žabka, deň sa kráti;
nočný dážď ti vodu vráti.

Tu by mal byť veľký zvonec, veď našej knižky už je koniec.

Že napísal som knižku krátku?

Tak začni čítať od začiatku.